

neid wimate kohhalt wõra paika, ütte sure tundmata jõe suhho, kun Wäina: ehk Tüna: jõggi merre sisse josp nink kelle kalda pääl parhilla Riia: liin saisman om. Kui ne kaupmehhe näi: jewa sedda marahwas, kuis nemma olliwa ni kangede omma maad nink kottust wahtman, nink kuis nemma hulgan wainlaise wisil tulliwa neile wasta, sis ne kaupmehhe mõtliwa kül essi henne man: wee - surmast ja häddast pästetu, olleme nüüd wahhest wallusamba surma kätte johtonu! Tuul olli ka mihhil ni wasta, et na omme laiwuga es sa paigalt ärraminna. Ehk kül se marahwas es tahha neil wõril laske neide male tulla, enge lätsiwa neidega õkwa söddima nink mõtliwa neid õnnetuid, kedda tuisk ja torm neide mannu saatnu, wainlaisi ol: lewat: siski lepsiwa nemma wimate tõine tõisega kokko. Se om meie päiwilt arwada, 681 aastat.

Olliwa nüüd peake wõra ma innemisse meie marahwaga sõbras sanu. Wõra tõiwa ommist laiwust omma kaupa wälja nink wahhettiwa hennelle meie ma andid, ni kui: wahha, met, raswa, nink harrisiwa sis saggedaste sija kääma. Kui nemma jo mõnni aig nida eggal aastal sija laiwaga olliwa tulnu: sis ne wõra ma kaupmehhe passiwa hennelle ütte platsi, aita ehhitada nink sinna omma kaupa saisma panda. Se palwusse päle anti tõisile ütse ma weer saäl Wäina: jõe weren, kun parhilla Riia: liin saisp.

Se rahwas, mes meie Liwlandi maal wannal ajal essi, olli sesamma, mes weel parhilla siin maal katten seltsin, kui Lätti: nink ma:

rahwas om ellaman. Lättirahwas olli omma ello: asend essierralikult saäl kangede hoitman, kun nüüd Wõnno: ja Wolmeri: liin saiswa, neide jõkke lähheden, mes Wäina: ja Koi: wa: jões nimmitetas. Meie ma: rahwas, mes ütse ülli wanna rahwa: selts nink Some: rah: waga üttest ülliwannast suggust om, elli saäl Tüna: jõe werest sani, läbbi meie koggona Liwlandi: ma, ammak Tallina: ma wiimse otsani. Neide kinni: lina olliwa Larto: ja Willandi: liin. Nemma elliwa merre weren nink olliwa sis ka hä targa ja julge merrekäuja mehhe. Neide kätte rah: wa ello: põlw olli ni, kui loeme pühhan kirjan, et Abraham, Izaak ja Jakop omma ellanu omme suggulaste, ommatside ja perre: rahwa keskel. Kes neide sean wanna tark mees olli, ehk fige suremba au sissen saisp, sel õkwa olli ka rahwa: ja ma: wallitseja nimmi ja õigus, se olli neide kohtomoistja, neide üllemb ja wannamb. Ent innemissist es peta sis kül mitte suurt luggu; müdi neid ärra, nink kui nemma sõan wange saiwa, sis na neid ohwritsiwa ommile wäärjummalise, ehk mõjewa neid ärra Wenne male. Om saäl Nootsima tolpolitsepiri wasta ütse ma, mes nimmetas Norwegi: ehk Norra: maas. Sel kunnigal olli poig nink seddasamma olliwa meie ma: rahwas sõan kätte sanu. Sesamma kunniga: poig sai neist kolm korda kui neide wang ehk orri ärramüdu; eesmäst korda ütte tükki willatse sargi rõiwa eest, tõist korda ütte kitse eest, nink wimate rahha masso eest.

Lätti: ja meie ma: rahwa wahhel olli ka ütse allasi södda ja wihha. Kui neil sis ko